

[Hans Schmidt.]

i medfør af aftalen modtagne beløb kan fordeles ved lov. Dermed sker der noget betydningsfuldt i bestræbelserne for at skabe fred hen over besættelsestiden.

I tilslutning hertil vil jeg så fortsætte de samtaler og forhandlinger med ærede medlemmer af dette høje ting om en ordning og en bilæggelse af efterkrigsopgørets følger, som jeg indledte ved slutningen af sidste folketingsår med det mål at skabe fred også hen over denne tid. I min tale ved afslutningsdebatten den 4. juni fremsatte jeg nogle principielle bemærkninger herom. Jeg skal derfor afstå fra at gå i enkeltheder her og nøjes med at give udtryk for forventningen om, at det må lykkes at nå målet.

Den højtærede statsministers bebudelse af den lov, som skal muliggøre kontrol med opkøb af fast ejendom i tilfælde, hvor køberen ikke er bosat her i landet, må vel forstås på den måde, at man vil sikre sig i tide mod alt for vidtgående opkøb; for til dato er der vel ikke sket noget, som virkelig kan forurolige. Specielt med henblik på grænselandet vil jeg dog tillade mig at gøre opmærksom på, at det vil være hensigtsmæssigt, om den påtænkte lov formes så smidigt, at den leverer adgang for gensidighed på begge sider af grænsen. Det kan ellers blive en kilde til irritation, når der er frit slag for opkøb på den ene side af grænsen og en stærk begrænsning på den anden side af grænsen. Sydpå er der jo allerede adskilligt i gang på dette felt — jeg tænker f. eks. på Danfoss i Flensborg — og det ville være uheldigt, hvis grænsen trækkes endnu skarpere op, end der er fare for i forvejen, når blokningen går sin skæve gang.

Disse bemærkninger fremsættes kun for en ordens skyld, for jeg har vel bemærket mig den høje regeringsinteresse for en rolig udvikling i grænselandet. Men jeg vil dog tilføje, at en vis forståelse fra vor side for denne foranstaltning strides med tankerne om de mange konfiskationer af privat ejendom, som er overgået hjemmehørende i grænselandet i tiden efter krigen.

Regeringens påtænkte foranstaltninger til at mildne økonomiske skader, som tørken har medført, kan jeg selvfølgelig bifalde. Efter alt at dømme vil det påtænkte dog næppe være tilstrækkeligt. Det må for-

mentlig påregnes, at også andre foranstaltninger, f. eks. kreditpolitiske, kan blive nødvendige, især hvor der er tale om regulær misvækst. Disse foranstaltninger tæller med blandt andre lige nødvendige socialpolitiske, hvoraf fremhæves: uddannelsen af ikke faglærte arbejdere, revalideringen og sygelønsordning, som til sin tid vil foreligge til stillingtagen her i tinget.

Til slut vil jeg så også gerne udtale en tak til den høje regering for materialebevillingerne til vort skolebyggeri i år. De har hjulpet os et godt stykke fremad.

Aksel Larsen: Dette års folketingsarbejde er indledt på en ekstraordinær måde i en ganske særlig politisk situation og på en særlig baggrund.

Her sigter jeg ikke så meget til den åbenbare mulighed for, at vi inden ét år vil komme til at opleve et for øvrigt højst tiltrængt folketingsvalg, og at udsigterne hertil jo nok kommer til at sætte deres præg på folketingets arbejde og på de fleste partiers taktik.

Jeg tænker heller ikke så meget på det fælles valgprogram, venstre og de konservative har kuppet deres folketingsgrupper til at vedtage på et fællesmøde, og som de to partiers ordførere pligtmæssigt har søgt at gøre til det store nummer i dagens debat. Dette fællesprogram er jo blevet til efter en ouverture i form af en bidsk ledende artikel i Dansk Arbejdsgiverforenings blad Dagens Nyheder — hvis jeg ikke tager meget fejl, er det i øvrigt den konservative ordfører, det ærede medlem hr. Poul Møller, der må mistænkes for at have skrevet denne artikel — som lod de to partier vide, at hvis de ville have muligheder for at klare sig igennem det kommende valg med skindet på næsen, så måtte de snarest anskaffe sig et program og en politik.

Vi, som har fulgt de to fællespartiers virksomhed eller måske rettere manglende virksomhed siden valget i 1957, forstår så udmærket, at de efter denne kraftige kommando fra his master's voice fik travlt. Selv om det måske kan virke, som om jeg ville skåne fællesprogrammets forfattere — og jeg er jo af naturen ikke så ondsindet, som nogle vil gøre mig til — så tror jeg nok, jeg kan bruge min taletid til noget nyttigere end at påvise det uigennemtænkte